

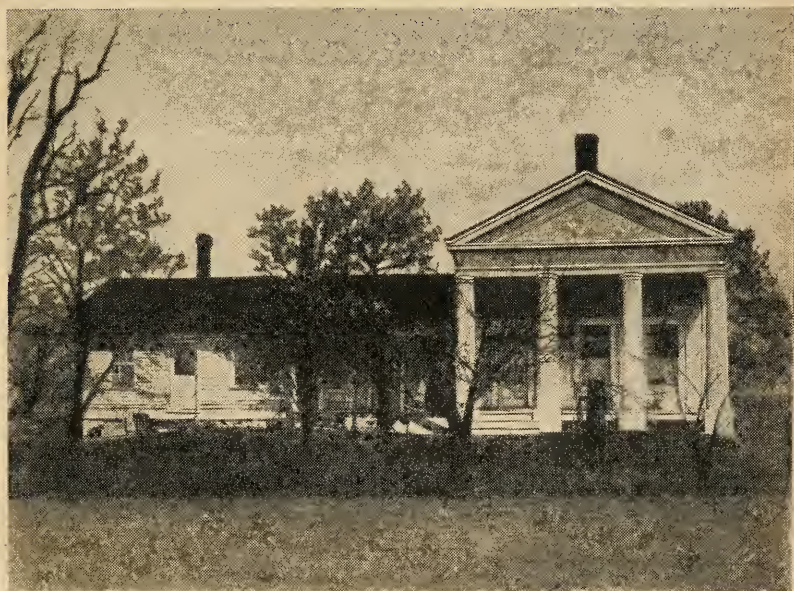
SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 4

APRIL 1951

100. årg.

Peter Whitmers hjem, hvor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret den 6. april 1830.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 4

APRIL 1951

100. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. hver måned, og abonnementsprisen (incl. porto) er 7 kr. i Danmark og 1½ dollar i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 33338 til

Den danske missions hovedkontor, Priorvej 12, København F.

Mary Kaiser,
forretningsbest.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Inger Pedersen,
assist. redaktør.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab	95
Hvem er mormonerne?	96
Skal en soldat elske sin fjende?	106
Kredslærernes budskab	108
Kirken ude omkring	109
Søndagsskolen	110
Kvindelig hjælpeforening	111
Ungdomsforeningen	113
Primary	114
Genealogisk forening	115
Hvad er ægteskabet?	115
Til konference i Skive... ..	116
Referater fra grenskonferencerne	117
Fra missionsmarken	120

(forsidebillede):

PETER WHITMER SEN.'s HJEM, der ligger skjult i et af skovområderne i det vestlige New York ved bredden af Seneca-søen, var det sted, hvor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret den 6. april 1830. Seks mænd deltog i organisationen. Hyrum Smith, der var den ældste, var kun 30 år. Alle de andre var under 25 år. Deres navne var Joseph Smith, Samuel H. Smith, Oliver Cowdery, Peter Whitmer, jun. og David Whitmer. De to sidstnævnte var sønner af husets ejer, Peter Whitmer, sen.

FRA MISSIONENS PRÆSIDENTSKAB

„Herre! lær os at bede!“ Der findes en storslået og dog enkel skønhed i denne ydmyge anmodning, som blev fremsat til Mesteren af Hans disciple for mange år siden. Den vidner om den barnlige tro, som enhver, der ønsker eller påtager sig at vandre ad sandhedens og retfærdighedens stier, altid må være i besiddelse af.

Da Jesus kaldte sine disciple og bad dem om at følge sig, var de blot ydmyge fiskere og kendte sandsynligvis ikke meget til en virkelig bøn eller måden at bede på. Men dybt i deres hjerte gemte sig noget, der længtes efter at kunne give sig udtryk. De hungrede efter åndelig føde, efter den himmelske manna. De ønskede at komme i nærmere forbindelse med kilden til det åndelige lys og liv og modtage styrke og inspiration i deres trængselstimer.

De så, at de ikke havde noget af sig selv at kunne give, og at det kun var ved at søge og modtage fra giveren af alt godt, de ville være i stand til at udføre deres arbejde med held og give andre evangeliets vidunderlige velsigelser og sandheder. Dette var grunden til deres ydmyge bøn: „Herre! lær os at bede!“ Dette skulle altid være vor indstilling og vort ønske som Guds børn og Hans tjenere her på jorden.

Bønnen er den gyldne nøgle, som åbner døren til himlen og giver mennesket adgang til nådens trone. Bønnen er den hungrige sjæls inderlige ønske, ligemeget om han giver udtryk herfor eller ej. Det er et ønske om en hellig forbindelse med vor Fader i himlen. Den har været udøvet og har været en trøst for alle de hellige mænd lige siden tidernes morgen, og den var en skik og fandt konstant udøvelse hos „den største af alle“, selv hos Jesus Kristus, vor Herre, der ofte, som evangeliet beretter om, trak sig tilbage til ensomheden for at bede.

Dersom vi, som Herrens tjenere, der lærer andre ved vort eksempel eller i de forskellige kaldelser, vi er blevet bedt om at arbejde i, vil have held med os i udførelsen af vort arbejde, så må vi gøre bønnen til en del af vort daglige liv, for at vi kan udføre vore daglige pligter på bedste måde.

Dette er vor bøn som Deres missions præsidentskab.

Edward H. Sørensen.

Henry J. Løjborg.

Richard C. Jensen.

„Hvem er mormonerne?“

6. kap.

En engel og en bog.

Joseph Smith's liv blev aldrig det samme, efter han een gang havde fortalt sin historie om synet. Denne mærkelige oplevelse havde een gang for alle efterladt et uudsletteligt indtryk på hans følsomme natur. Den kundskab, han således havde fået, gav ham en enestående stilling. Dog var hans livsførelse ikke stort anderledes end et almindeligt landbobarns på den tid, med undtagelse af, at han ofte blev kaldt en drømmer og gjort til genstand for latterliggørelse. Men han blev ved med at arbejde på faderens gård og at arbejde for andre dér i nabolaget, og at komme sammen med kammerater på sin egen alder. De, der kendte ham, beskriver ham som en stærk, rask dreng med et muntert sind, som var glad for brydning og anden sport. Historien om hans liv og erfaringer på den tid, kan atter bedst fortælles med hans egne ord:

»Jeg begik ofte tåbelige fejlgreb, der viste ungdommens svag-
hed, og jeg må med bedrøvelse sige, at jeg ofte ledtes i adskil-
lige fristelser, som var anstødelige for Gud. Når jeg aflægger den-
ne bekendelse, så må dog ingen tro, at jeg gjorde mig skyldig i
store og grove synder. Det lå ikke til mig at begå sådanne.

Som følge af disse ting følte jeg mig ofte under fordømmelse
på grund af mine svagheder og ufuldkommenheder, og om aften-
en den 21. september 1823, henvendte jeg mig, efter at jeg var
gået i seng, til den Almægtige for at få tilgivelse for alle mine
synder og tåbeligheder og også få tilkendegivet, hvorledes min
stilling og mit forhold var til Ham; thi jeg var fuldt og fast over-
bevist om, at jeg ville få en guddommelig tilkendegivelse, som
jeg tidligere havde fået.

Medens jeg således var i færd med at påkalde Gud, så jeg et
lys vise sig i værelset, hvilket lys blev stærkere og stærkere, ind-
til værelset var mere oplyst end midt på dagen, og da viste en
person sig pludselig ved min seng, stående i luften, thi hans
fødder rørte ikke ved gulvet.

Han var iført en løshængende kjortel, der var skinnende hvid.
Den var hvidere end noget andet, jeg nogensinde havde set på
jorden; ej heller tror jeg, at noget jordisk kunne gøres så over-
ordentligt hvidt og skinnende. Hans hænder var bare og lige-
ledes hans arme til noget over håndleddene. Hans fødder var
også bare og ligeledes hans ben til lidt ovenfor anklerne. Hans
hoved og hals var ligeledes bare. Jeg kunne se, at han ikke
havde andre klæder på end denne kjortel, da den var åben, så
jeg kunne se brystet.

Ikke blot var hans kjortel ganske særlig hvid, men hele hans
person var af ubeskrivelig herlighed, og hans åsyn var i sand-
hed som lynet. Værelset var overordentligt lyst, men ikke så
klart som i umiddelbar nærhed af hans person. Da jeg først så
ham, blev jeg bange, men min frygt forsvandt snart.

Han kaldte mig ved navn og sagde til mig, at han var et sendebud fra Gud, og at hans navn var Moroni, at Gud havde et værk for mig at udføre, og at mit navn skulle nævnes for ondt og godt blandt alle nationer, slægter og tungemål, eller at det både skulle nævnes for godt og ondt blandt alle folk.

En hellig, amerikansk bog.

Han sagde, at der var en bog henlagt, som var skrevet på guldplader, og som indeholdt en beretning om dette kontinents tidligere indbyggere og deres oprindelse. Han sagde også, at den indeholdt det evige evangelium i dets fylde, som Frelseren overgav de tidligere indbyggere det (i Amerika).

Endvidere, at to sten indfattede i sølvbuer — og disse sten, fastgjort til en brystplade, udgjorde de såkaldte Urim og Tumim. De mænd, der cjede og brugte disse sten i forrige tider, kaldtes „seere“; Gud havde beredt dem, så at bogen skulle kunne oversættes.

Efter han havde sagt dette, begyndte han at citere profetierne i Det gamle Testamente. Han citerede mange skriftsteder og gav mange forklaringer.

Han fortalte mig også, at når jeg fik disse plader, som han havde talt om, skulle jeg ikke vise dem til noget menneske, ej heller brystpladen med Urim og Tumim, undtagen til dem, som jeg fik befaling om at vise dem til; dersom jeg alligevel gjorde det, skulle jeg omkomme. Medens han talte til mig om pladerne, så jeg i ånden det sted, hvor pladerne var opbevaret, og oven i købet så klart og tydeligt, at jeg kendte stedet igen, da jeg besøgte det.

Efter denne meddelelse så jeg, at lyset i værelset begyndte at samles omkring den person, der havde talt til mig, og det fortsatte dermed, indtil værelset atter var mørkt, undtagen netop omkring ham; og da så jeg straks, så at sige, en gang åbne sig lige ind i himlen, og han steg op, indtil jeg ikke mere kunne se ham, og værelset var da, som før det himmelske lys havde vist sig.

Jeg lå og tænkte på det besynderlige i denne scene og undrede mig meget over det, som var blevet fortalt mig af dette usædvanlige sendebud, da jeg midt i mine betragtninger pludselig opdagede, at det atter begyndte at blive lyst i mit værelse, og et øjeblik efter stod det samme himmelske sendebud igen ved min seng. Han gentog de selv samme ting, som han havde sagt ved sit første besøg, uden mindste afvigelse. Da han havde sagt dette, opfor han igen til himlen som før.

De indtryk, som alt dette havde gjort på mit sind, var nu så dybe, at al søvn havde forladt mig, og jeg lå overvældet af forbavselse over, hvad jeg både havde set og hørt. Men hvor stor var ikke min forbavselse, da jeg atter så det samme sendebud ved min seng og hørte ham gentage det samme, som han havde sagt forud. Han tilføjede dog en advarsel. Han sagde, at satan ville prøve på at friste mig (på grund af de fattige forhold, der rådede i min faders familie) til at få fat i pladerne for at blive rig. Dette forbød han mig.

Efter dette tredie besøg steg han atter op til himlen ligesom før, og jeg var atter alene og tænkte over det besynderlige i det, jeg netop havde oplevet. Næsten straks efter, at det himmelske sendebud var opfaret fra mig for tredie gang, galede hanen, og jeg lagde mærke til, at det var ved at blive daggry, så vore samtaler måtte have varet hele natten.

Kort derefter stod jeg op og gik som sædvanlig til mit nødvendige, daglige arbejde. Men da jeg ville til at arbejde, som jeg plejede, følte jeg mig så afkræftet, at jeg slet ikke var i stand dertil. Min far, som arbejdede sammen med mig, opdagede, at der var noget i vejen med mig og bad mig om at gå hjem. Jeg gik da for at komme hjem til huset, men da jeg forsøgte at klatre over gærdet for at komme ud af den mark, hvor vi var, svigtede kræfterne mig fuldstændigt, og jeg faldt hjælpeløs til jorden og lå bevidstløs en tid.

Det første, jeg kan erindre, var en røst, der talte til mig og kaldte mig ved navn. Jeg slog da øjnene op og så det samme sendebud stående over mit hoved, omgivet af lys som før. Han gentog alt, hvad han havde sagt mig den foregående nat og befalede mig at gå til min far og fortælle ham om de syner og befalinger, jeg havde fået.

Jeg gik tilbage til min far på marken og fortalte ham det hele. Han svarede, at det var fra Gud og formanede mig til at gå og gøre, som sendebudet havde befaleet. Jeg forlod da marken og gik til det sted, hvor sendebudet havde sagt mig, at pladerne lå forvaret. På grund af synets klarhed, som jeg havde haft, kendte jeg straks igen stedet, da jeg kom dertil.“

Cumorah høj.

6—7 km syd for Palmyra findes en forholdsvis stor høj eller bakke, der hæver sig stejlt på nordsiden, medens den hælder mere jævnt mod syd. På vestsiden, ikke langt fra toppen, var der, som Joseph havde set i synet, den forvitrede overflade af en rund sten, hvis kanter var dækket af jord.

Cumorah høj i staten New York, hvor profeten Joseph Smith fik guldpladerne, hvorfra han oversatte Mormons bog.

Han fjernede ivrigt jordlaget, så at han kunne få en stang ind under kanten. Da han løftede stenen, så han en kasse, lavet af en sten i bunden, der holdtes sammen af en slags cement. Dér lå i sandhed skatten! — en bog af guldblade, bundet sammen med tre ringe, mens brystpladen og de to gennemsigtige sten var indfattet i sølvbuer.

Ivrigt bøjede han sig ned for at tage dem, da han følte et slag. Han prøvede igen og fik et andet lammende slag. Alligevel prøvede han igen, og denne gang var slaget så kraftigt, at det gjorde ham svag og magtesløs. Da hans plan således blev krydset, sagde han: „Hvorfor kan jeg ikke få bogen?“

„Fordi du ikke har holdt Herrens bud og befalinger,“ svarede en røst ved hans side. Drengen vendte sig om, og dér stod det samme sendebud, som han havde talt med i løbet af natten. En skyldfølelse brød ind over ham, og Moronis højtidelige advarsel og belæring fløj gennem drengens sind, at satan ville prøve på at friste ham på grund af de fattige forhold, der herskede i faderens familie, men at guldpladerne var for Guds herlighed, og han måtte ikke have andet i sinde i forbindelse med dem.

Da han således var blevet revset, blev det fortalt ham, at han ikke da skulle få pladerne, men at han skulle gennemgå en prøvetid på fire år, og at han i denne periode hvert år skulle komme til højen den samme dag.

„Følgelig,“ skriver han, „gik jeg, som det var blevet mig befaleet, ved slutningen af hvert år, og hver gang fandt jeg det samme sendebud dér og modtog instruktion og belæring af ham ved hver sammenkomst angående det, som Herren ville lade gøre, samt hvorledes og på hvad måde hans rige skulle styres i de sidste dage.

Endelig kom det øjeblik, da jeg skulle have pladerne sammen med Urim og Tummim og brystspandet. Den 22. september 1827 gik jeg som sædvanlig, når et år var omme, til stedet, hvor de lå gemt, og det samme himmelske sendebud overgav mig dem med den erklæring, at jeg var ansvarlig for dem, og at dersom jeg skulle miste dem af mangel på omhu eller gennem forsømmelse, ville jeg blive forkastet, men dersom jeg ville anstrenge mig af alle kræfter for at opbevare dem, til han (sendebudet) ville forlange dem, da skulle de blive beskyttet.“

Urostiftere.

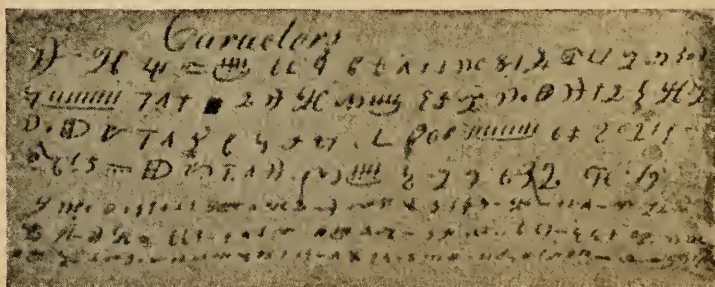
Joseph erfarede hurtigt, hvorfor Moroni havde givet ham strenge ordrer om nøje at passe på de optegnelser, som var taget fra højen. Ikke så snart rygtedes det, at han havde pladerne, førend der blev gjort alt muligt for at tage dem fra ham. For at passe på dem gemte han dem først omhyggeligt i en hul træstamme. Så låste han dem ned i en dragkiste i faderens hjem. Senere blev de lagt ned under ildstedet i familiens dagligstue. Det næste sted, de blev gemt, var i et bødkerværksted på den anden side af vejen. Alle disse og andre krigspuds blev benyt-

let for at holde dem fri for pøbelen, som foretog en razzia i Smiths hjem og på familiens grund, ja, voldsmændene benyttede sig endog af en spåkone i deres iver efter at lokalisere optegnelserne.

Der blev ved to forskellige lejligheder skudt på Joseph, og det blev snart klart, at der ikke var nogen fred for ham at finde i Palmyras nabolag. Nogle måneder før han modtog pladerne, havde han giftet sig med Emma Hale fra Harmony Township, Pennsylvanien. Han havde truffet hende ca. to år tidligere, da han logerede i hendes faders hjem, medens han arbejdede i omegnen for en hr. Josiah Stool. Og da der i december 1827 kom en indbydelse fra hans hustrus forældre om at bo i deres hjem i Harmony, tog Joseph imod tilbudet i håb om, at han der

Joseph Smith modtager pladerne af englen Moroni.

Nogle af skriftegnene på guldpladerne.

kunne få den fred, der var nødvendig for oversættelsesarbejdet.

Da han først havde slået sig ned i god ro, begyndte han at arbejde på optegnelserne. Det var en mærkelig bog, ca. syv tommer bred og otte tommer lang og ca. seks tommer tyk. Guld-siderne eller pladerne var ikke helt så tykke som almindeligt tin og var bundet sammen af tre ringe på den ene side. Om-trent to trediedele af pladerne kunne med lethed vendes på no-get lignende måde som en bog med løse blade, men den reste-rende trediedel var „forseglet“, så de ikke kunne undersøges. Der var smukke indgraveringer på pladerne, småt og fint for-arbejdet.

Joseph begyndte sit arbejde med at afskrive flere sider af de mærkelige skrifttegn. Nogle af disse oversatte han ved hjælp af Urim og Tummim, „udtyderne“, som han havde modtaget sam-men med pladerne. Dette synes at have været en mer eller min-dre planløs metode, men den tjente et bestemt formål.

Ikke langt fra Josephs hjem boede der en velhavende farmer ved navn Martin Harris. Han havde hørt meget om Josephs op-levelser, og i modsætning til de fleste dér i nabolaget, havde han fået interesse for dem. I februar 1828 aflagde hr. Harris Joseph et besøg.

„Jeg kan ikke læse en forseglet bog“.

Han fik siderne med de afskrevne skrifttegn at se sammen med noget af oversættelsen, som var blevet foretaget. Den in-teresserede ham i høj grad, og han bad om lov til at låne den. Da Joseph gav sit samtykke dertil, tog han oversættelsen med til New York City, og ifølge hans eget ord „viste de skrifttegn, som var blevet oversat sammen med selve oversættelsen til professor Charles Anthon, en mand, der var kendt for sin store viden.

„Professor Anthon erklærede, at oversættelsen var korrekt, bedre end nogen han før havde set oversat fra ægyptisk. Jeg viste ham så dem, som endnu ikke var oversat, og han sagde, at det var ægyptisk, kaldæisk, assyrisk og arabisk; og han sagde, at det var rigtige skrifttegn, og at oversættelsen af dem, som var blevet oversat, også var korrekt.

Jeg tog beviset og stak det i lommen og skulle lige til at for-lade huset, da hr. Anthon kaldte mig tilbage og spurgte mig, hvorledes den unge mand havde fundet ud af, at der var guld-plader på det sted, hvor han fandt dem. Jeg svarede, at en Guds engel havde åbenbaret det for ham.

Da sagde han til mig: „Lad mig se det bevis!“ Følgelig tog jeg det op af lommen og gav ham det. Han tog det og rev det i stykker og sagde, at der ikke nu om dage var noget sådant som englesendelse, og at om jeg ville bringe ham pladerne, ville han oversætte dem. Jeg fortalte ham, at en del af pladerne var for-seglet, og at det ikke var mig tilladt at bringe ham dem.

Han svarede: „Jeg kan ikke læse en forseglet bog.“

Jeg forlod ham og gik til en dr. Mitchell, som bekræftede, hvad professor Anthon havde sagt både med hensyn til skrift-tegnene og oversættelsen.“

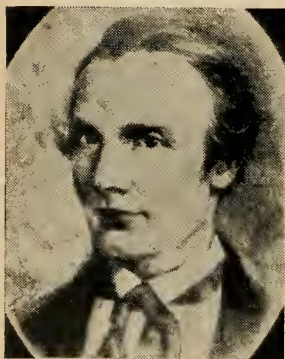
Nogle år senere, da en svoren fjende af Joseph Smith henvendte sig til ham, benægtede professor Anthon nogensinde at have fremsat gunstige erklæringer om skrifttegnene eller oversættelsen. Men alligevel står den kendsgerning fast, at Martin Harris havde fået et så stærkt indtryk af oplevelsen, at han vendte tilbage til Joseph Smith og derefter straks tog til Palmyra for at ordne sine sager, så han kunne hjælpe til med oversættelsen.

Han kom tilbage til Harmony den 12. april 1828. Arbejdet med oversættelsen blev påbegyndt og ført ud i livet, endskønt der var mange afbrydelser. Indtil den 14. juni 1828 havde Martin Harris skrevet 116 folioark efter Josephs diktat. Fru Harris havde i nogen tid plaget sin mand for at få ham til at tage manuskriptet med hjem, så at hun kunne se det, og han havde bedt Joseph om at få lov dertil, men Joseph havde nægtet ham det.

Martin Harris fik dog, efter at have plaget længe nok, lov til at tage manuskriptet med, forudsat at han ikke ville vise det til andre end sin nærmeste familie. Harris gik ind derpå, men da han kom hjem, gav han efter for pres fra andre, som var nysgerrige, og manuskriptet blev stjålet fra ham.

Joseph Smith blev for sent klar over, at han havde begået et alvorligt fejltrin, da han lod oversættelsen komme ham af hænde. Han vidste, at han havde gjort noget forkert, og han led store sjælelige kvaler derved. Det var en lektie, han aldrig glemte; og Martin Harris glemte den heller aldrig, thi han fik aldrig mere lov til at hjælpe med ved oversættelsen. Den stjalne del blev ikke gjort om, eftersom det stod Joseph klart, at hans fjender kunne ændre originalen og forklejne ham overfor folk.

I resten af det år og det påfølgende forår gjorde han kun lidt ud af pladerne. Det meste af hans tid blev brugt til at dyrke egen jord og arbejde for andre.

Oliver Cowdery.

Historien udfoldes.

Den 6. april 1829 kom en ung mand ved navn Oliver Cowdery til hans dør. Han var fremmed for Joseph, men han kendte dennes familie, idet han havde logeret hos dem, da han var skolelærer i nærheden af deres hjem året i forvejen. Han havde hørt den usædvanlige historie om guldpladerne og var besluttet på at undersøge den på nærmeste hold. To dage efter sin ankomst begyndte han at skrive, medens Joseph Smith læste oversættelsen højt.

*Monumentel
med englen Mo-
roni på Cumo-
rah høj.*

De opdagede en usædvanlig historie. I hovedsagen handlede den om efterkommere af en familie, som havde forladt Jerusalem 600 år før Kristus. Faderen, Lehi, var blevet inspireret til at flytte fra byen, som var dømt til den sørgelige undergang, som ramte den kort tid efter. I et specielt bygget fartøj tog familien over havet og landede et eller andet sted på det amerikanske kontinent.

Af denne familie kom der to nationer, som vi kender under navnet nephiter og lamaniter. For størstedelens vedkommende var nephiterne et gudfrygtigt folk, medens lamaniterne i almindelighed var dovne, stridbare og ugudelige. Nephiterne havde med sig Israels historie indtil den tid, da familien forlod Jerusalem, og sammen med den førte de en beretning om deres egen nation så vel som andre skrivelser. Profeter og præster underviste dem i retfærdighedens principper.

Det mest bemærkelsesværdige af alt var, at Frelseren besøgte disse folk efter sin opstandelse og himmelfart som en opfyldelse af sin udtalelse, som vi finder den i Johannes' evangelium: „Og jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem

bør jeg føre, og de skal høre min røst; og der skal blive een hjord og een hyrde.“ Han lærte dem de ting, Han havde lært i Palæstina og oprettede sin kirke blandt dem og gav dens ledere den magt, Han havde skænket de tolv apostle.

Medens de fulgte Kristi lærdomme, levede disse mennesker i fred og lykke i flere generationer. Men da nationen fik fremgang, blev den ugudelig og tog ingen hensyn til profeternes advarsler. Blandt dem var Mormon, som i sin levetid førte nationens optegnelser og historie. Af disse omfattende optegnelser havde han samlet en forkortet optegnelse på guldplader. Denne havde han givet sin søn, Moroni, som overlevede den nephitiske nations undergang, som lamaniterne havde påført dem. Moroni skjulte før sin død optegnelserne i Cumorah høj, hvor Joseph Smith fik dem ca. fjorten århundreder senere. De overlevende af den lamanitiske nation findes i dag blandt de amerikanske indianere.

7. kap.

Guds kraft blandt menneskene.

Blandt de lærdomme, der forkyndtes i de gamle optegnelser, var dåb til syndernes forladelse. Joseph Smith havde aldrig været døbt, thi han var ikke blevet medlem af nogen kirke. Medens han og Oliver diskuterede sagen, besluttede han sig til at adspørge Herren angående denne forordning.

De trak sig tilbage til skovens ensomhed langs med Susquehanna-flodens bredder. Det var den 15. maj 1829. Medens de var optaget af at bede, viste der sig et lys for dem, og i dette lys steg et himmelsk sendebud ned. Han tilkendegav for dem, at han var Johannes, kendt i den hellige skrift som Johannes Døberen.

Præstedømmet gengivet.

Han sagde, han var kommet under Peter, Jakob og Johannes' myndighed, de mænd, der havde præstedømmets nøgler, og at han var blevet sendt for at give dem Arons præstedømme med myndighed til at virke i evangeliets timelige forhold. Han lagde derefter hænderne på deres hoveder og ordinerede dem, idet han sagde: „I Messiae navn tildeler jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som indehaver nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved neddykning til syndernes forladelse.....“

Han instruerede dem da om, at de skulle døbe hinanden ved neddykning med det præstedømmes myndighed, som de havde modtaget. Joseph Smith døbte først Oliver Cowdery i den nær-

Joseph Smiths og Oliver Cowderys dåb.

liggende flod, og Oliver døbte derefter Joseph. Endnu engang var mennesker blevet døbt med samme myndighed og på lignende måde, som da Jesus var gået ud til Johannes ved Jordanfloden „for at fuldkomme al retfærdighed“.

Det var ikke længe derefter, at en anden bemærkelsesværdig og endnu mere betydningsfuld begivenhed fandt sted. Den fandt sted i området mellem Harmony, Susquehanna County, (Pennsylvanien) og Colesville, Broome County, (New York) ved Susquehanna-floden. De fordums apostle Peter, Jakob og Johannes viste sig og gav Joseph Smith og Oliver Cowdery præstedømmets højere kraft og ordinerede dem „til at være apostle og særlige vidner“ for Kristus. Med denne ordination var givet til jorden den samme myndighed til at handle i Guds navn, som den oprindelige kirke havde haft.

(fortsættes).

Skal en soldat elske sin fjende?

Af John A. Widtsoe af De tolv apostle's råd.

Det guddommelige, åbenbarede forord til »Lærdommens og pagtens bog« lyder således: »Thi jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste grad af eftergivenhed.« (1: 31) ligeledes Alma 45: 16.

Syndens natur retfærdiggør denne uundgåelige, sidste dom. Synd er usandhed og sandhed misbrugt. Den bryder loven, hovedindholdet af sandheden. Den nedbryder frihed og fremkalder tyranni. Den bedrager og lyver. Den ødelægger, men bygger aldrig op, kun for at ødelægge endnu mere. Den sniger sig bort fra lyset og ligger på lur i mørket. Der er i overlagt modsætning til Guds plan for menneskets fremgang. Synd er satans mærke.

De mange måder at synde på, som hviler på selvvisheden, er alle vegne onde. De spænder over ting fra egensindig uvidenhed til kundskaber, der bruges i uhellige hensigter; fra uærlighed i tale til overlagt mord; fra familie- og nabostridigheder til krigstogter blandt nationerne. Hver del af den fortærer, tilintetgør og er årsag til død. Hver del af den er ækel, hvis den afdækkes, og den viser hen mod slimede, giftige afgrunde.

Kærlighed og barmhjertighed kan ikke vises mod synden, ligemeget hvor sagtmodig eller skuffende den viser sig, den kan ikke tilgives. Dersom synd kunne tilgives, ville sandhedens bygningsmåde falde sammen. Kirkens kamp er imod al slags synd; den skal overvindes, ellers vil frelsensplanen blive overvundet; den skal bekæmpes til den bitre ende. Eftergivenhed overfor synd er i sig selv synd.

Alle menneskelige handlinger skal måles med retfærdighedens målestok. Hvis menneskers handlinger er onde, bliver det en synd at støtte dem. Statuen vakler, dersom fødderne er lavet af ler blandet med jern. Demokratiets styrke ligger, mere end nogen anden regeringsform, i dets troskab mod frelsensplanens principper.

Krig kan kun kaldes retfærdig, når den bliver ført imod synd og for sandhedens sejr; kun når der kæmpes for bevarelsen af frelsensplanens principper, er krig retfærdig. Dersom den bliver ført for at overvinde et forsøg på at gøre menneskene til slaver af en tyrannisk regering, bliver den en krig mod synden. En sådan krig skulle understøttes af alle, som elsker retfærdigheden højere end uretfærdigheden; af alle, som er tilhængere af retten til handlefrihed, for hvilken den himmelske krig blev ført for længe siden.

Dersom man ønsker at prøve krigens retfærdighed, så sammenlign resultaterne med dem af guddommen formulerede plan til

menneskelig lykke. Der behøves ikke nogen anden prøve. Alle standarder findes heri.

Med en sådan ånd, med en sådan forståelse, skal de soldater, der går ud fra denne kirke, gå ud i krigen. De kæmper imod synd; de kæmper for sandhed; ingen eftergivenhed kan vises fjenderne. Fjendernes soldater er, ligemeget om de er villige eller ej, repræsentanter for en syndefuld, ødelæggende sag. De skal for enhver pris overvindes, selvom denne pris er livet. Man kan ikke se på synd med den mindste eftergivenhed. Man skal se på fjendernes hære som en sag, ikke som en gruppe mænd.

Sagen skal være hovedsagen. Individet skal falde i vigtighed, indtil sagen, der vil forbedre, har sejret. Soldater af retfærdighedens sag må, hvad enten krigen er stor eller lille, have deres opmærksomhed henledt på sagen og med fasthed kæmpe for den. Fjendernes skæbne som individer skal tilsidesættes i en krig for principper. Dersom retfærdigheden vinder, hvad den må og skal, vil fjenderne og hele menneskeheden blive velsignet.

I bibelske tider var krig ofte tilladt til at stadfæste retfærdighedens sag eller til at forhindre det ondes fremgang blandt menneskene. Selv Frelseren væltede vekselerernes borde og drev alle dem ud, som brød templets hellige hensigter, da Guds tempel, »et bønnens hus«, var blevet lavet til »et tilholdssted for tyve«. Retfærdighedens sag skal være menneskenes første og vedblivende synspunkt.

Ikke desto mindre skulle soldaten, skønt synd ikke kan eftergives, ej heller de, som søger at synde mod andre, dog anerkende at synderen som et individ er et Guds barn, som er i stand til at omvende sig og deltage i Herrens evige barmhjertighed. Da han repræsenterer en syndefuld sag, kan det måske blive nødvendigt at bruge de eneste våben, soldaten kender, imod ham, selvom det betyder hans undergang. Cæsars mønt er hans, vi må give den til ham for at vinde Herrens sag. Dog må vi håbe og bede, at han på sin endeløse og evige rejse må finde vejen til frelsen.

Kærlighed er evangeliets første virksomme styrke. Af kærlighed til sine børn har Herren grundlagt frelsensplanen. Det var kærligheden til menneskene, som gav Frelseren mod til at møde døden på korset. Det er gennem kærlighed til hinanden blandt menneskenes børn, at menneskenes brøderskab, evangeliets mål, vil blive oprejst på jorden. Gennem kærlighed vil retfærdigheden sejre over det onde. Men vi skulle altid huske, at kærligheden er overvundet, dersom ikke retfærdigheden sejrer. Derfor må kærligheden til sandheden og evangeliet være større end kærligheden til individer eller grubber af mennesker, for at saliggøre hele menneskeheden. Den bedste måde at elske vore fjender på, er at holde sandheden fra at blive trådt til jorden af dem, som bliver ført af ondskabsfulde og listige ledere. Få sand-

hed og ret til at sejre, og kærligheden vil regere blandt menneskene. Der er ikke nogen anden måde.

Alle skulle lære, at kærlighed, som alle andre dyder, må bruges med visdom og på en almindelig, fornuftig måde. Hysteri og følelsesudbrud, som forbrydere ofte bruger, er ikke udtryk for kærlighed, men kun dårlige begreber om den rigtige måde at elske vore medmennesker på.

Kærlighedens banner vil altid blive holdt højt i Kirken. Soldaten kan og skal elske sin fjende; men ikke i den forstand, at han glemmer sin store kærlighed til sagen, hvorved fjenden og alle andre til sidst vil blive velsignede.

(Oversat af Jørn Grawe).

Kredslærernes budskab

Den tredie trosartikel.

»Vi tror, at alle mennesker, formedelst Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og ordinancer.«

Kristus har tilvejebragt forsoning og opstandelse for alle mennesker, og dersom vi vil efterleve de love og ordinancer, Gud har givet os, vil vi få det evige liv.

Det bør ikke glemmes, at det er evangeliets love og ordinancer, der skal efterleves og ikke menneskers love og ordinancer. Mange mennesker har gennem tiderne haft, og mange har i dag, en ulyksalig trang til at forandre og tilpasse Guds bud efter deres egen forståelse, deres egne ønsker og krav; men lige så snart Guds bud er forandret og ikke mere fremtræder i dets oprindelige form, da er det det menneskes bud, som forandrede det, og det er ikke mere Guds, og når det ikke mere er Guds bud, vil det ikke længere kunne bringe os frelse ved at efterleve det. Jøderne var, da Kristus oprettede sin kirke blandt dem, efterhånden afveget så meget fra budene, der var blevet dem givet til efterlevelse, at Kristus sagde: »Og I har ophævet Guds love for eders overleveringers skyld.« (Matthæus, 15: 6.) Og Kristus siger videre i det niende vers i samme kapitel: »Men de dyrke mig forgæves, idet de lærer ting, som er menneskebud.« Dersom Gud ønsker at give os andre love end dem, vi har i dag, vil han gøre det gennem sine tjenere, profeterne, og ikke gennem hver enkelt af os. Derfor lad os alle prøve at efterleve evangeliets love

og ordinancer og derigennem få del i den frelse, der er beredt for dem, der tror og efterlever Guds bud. Lad os ikke glemme, at Kristi forsoning er gjort for alle mennesker, men at hvert enkelt menneske skal gå den af Kristus viste vej for at opnå de velsignelser, som dermed følger, og dette sker ved at efterleve alle evangeliets love og ordinancer.

Henry Løjborg.

KIRKEN UDE OMKRING . . .

Ældsterne i Arbor Ward's præstedømme bygger hus til at sælge. Flere aftener om ugen viser ældsterne i Arbor Ward, Temple View, deres dygtighed som håndværkere, når de frivilligt hjælper med til at bygge et hus, der, når det er færdigbygget, skal sælges. Pengene, som indkommer ved dette salg, vil blive givet som støtte for missionærarbejdet.

Mesa, Arizona. Et stort stykke land med den bedste og fedeste Jord i Queen Creek, som ligger 22 miles sydøst for Mesa, Arizona, U. S. A., blev uforbeholdent skænket Mesa-staven i december måned 1950 af en af Kirkens tidligere biskopper, Leo Ellsworth, som er en af de førende landbrugsmænd i Amerika. Når jorden er blevet drevet frem til fuld udnyttelse, vil dette vise sig at være det største velfærdsprojekt, en stav indenfor Kirken er i besiddelse af.

Alt stof, som ønskes optaget i „Skandinaviens Stjerne“, bedes indsendt til „Skandinaviens Stjerne“s kontor, Priorvej 12, København F., inden den 10. i måneden forud for den måned, hvor det ønskes udgivet.

„Nyt fra hjælpeorganisationerne“

Søndagsskolen

*I mindet om Hans legems nød
vi nyder nu det brudte brød,
med kalken viser vi vor tro
på Krist, vor drot i himlens bo.*

(Nadververs for april)

Ønsker vi at være gode lærere og gode funktionærer? i så tilfælde vil vi være villige til at opsætte mål, hvorved vi vil opnå større inspiration og ønske om fremgang i klasserne:

- A. Hver funktionær og lærer(inde) skulle være tilstede ved formøderne.
- B. Hver lærer(inde) skulle være forberedt.
- C. Hver funktionær og lærer(inde) skulle være tilstede og deltage i den månedlige undervisning af lærerne ved grenens funktionærmøde.
- D. Deltagelse i klassearbejdet af mindst 10 pct. af de tilstedeværende medlemmer i klassen og deltagelse af alle klassens medlemmer ved oplæsning i kor (i børneklasserne).
- E. Forøgelse af klassens medlemsantal, indtil alle grenens medlemmer indenfor klassens alderstrin er blevet aktive deltagere i klassearbejdet.
- F. Begejstring for efterlevelsen af evangeliets principper, som viser sig at resultere i større og bedre personligheder, mere hensynsfuldhed i hjemmet og i forholdet til andre mennesker, en forøgelse af tiende-betalerne, større tilslutning til og deltagelse i nadver- og vidnesbyrdmøderne, hvor der vil herske en endnu bedre ånd, et forøget og bedre kredslærarbejde.

Kundskab har ingen værdi for mennesket, dersom den ikke benyttes og udøves i det daglige liv. Og der er ingen tvivl om, at vi, dersom vi ikke forsøger at efterleve et princip, heller ikke vil se de resultater, efterlevelsen af dette princip vil bringe. Vi ved, at dette budskab vil frembringe større og bedre resultater i vort søndagsskolearbejde.

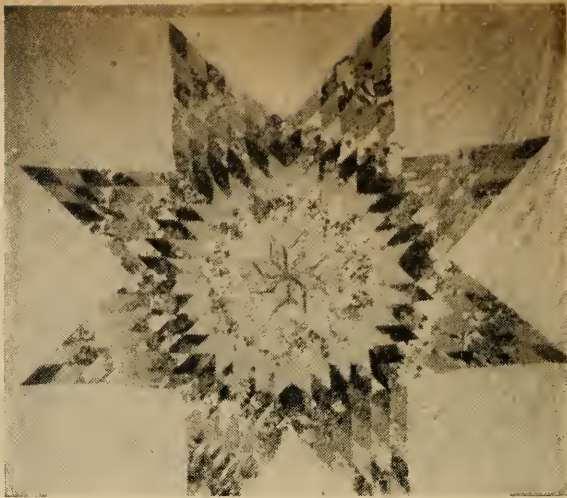
Richard C. Jensen,
Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Kvindelig hjælpeforening

Der er blevet udvist store anstrengelser for at styrke programmet med hensyn til arbejdsmøderne. Vore søstre er i almindelighed meget glade for disse møder og påskønner alt det gode, som disse møder bringer med sig. De yder stadig mere og mere hjælp og støtte til fremmelsen af velfærdsarbejdet.

De to ovenstående billeder er fotograferede under et arbejdsmøde i Kvindelig hjælpeforening i København gren.

Et quiltet tæppe, fremstillet af søstrene i Fredericia grens Kvindelig hjælpeforening.

Vi er meget glade for at kunne afgive nedenstående rapport over de timer, der er tilbragt med arbejds møder i det forløbne år.

<i>Grene</i>	<i>Antal timer</i>	<i>Antal medlemmer</i>
Ålborg	371	46
Århus	1027	60
København	650	61
Esbjerg	1216	51
Fredericia	263	14
Frederikshavn	584	14
Herning	786	13
Hjørring	198	12
Horsens	659	15
Odense	746	32
Randers	432	25
Silkeborg	103	25
Vejle	74	(for øjeblikket ingen organiseret Kvindelig hjælpeforening.)
<hr/>		
Ialt	7.109	Ialt 368

Minnie B. Sørensen,
Præsidentinde for Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse i den danske mission.

Ungdomsforeningen

Vi vil hermed offentliggøre en kort oversigt over den kommende ungdomskonference, som skal afholdes i København i dagene 29. og 30. juni samt 1. juli, 1951. Læs omhyggelig nedenstående oversigt over konferencens aktiviteter igennem.

Fredag den 29. juni.

Om eftermiddagen: Ture til interessante steder, dersom dette måtte ønskes af tilstrækkelig mange.

Om aftenen: »Guld og grønt bal« i København grens lille sal. Der vil blive udvalgt dronningekandidater fra grenene. Missionørorkester. Billet: 1,00 kr. (Yderligere oplysninger vil fremkomme senere.)

Lørdag den 30. juni:

Om morgenen,

kl. 9,30—10,30: Hovedmøde for alle.

- a. Indledning og kort åbningsprogram.
- b. Diskussion over funktionærernes pligter.

kl. 10,30—11,15: Særskilte møder for

- a. Seniorklassen.
- b. Bikubepigerne.
- c. Spejderne.

kl. 11,15—12,00: Demonstration af den musik, der kan anvendes i G. U. F.

kl. 12,00—13,00: Frokostpause (frokostpakker kan købes).

Om eftermiddagen,

kl. 13,00—14,00: Funktionærmøder.

kl. 14,00—14,30: Demonstration af åbningsprogrammer.

kl. 14,30—15,15: Særskilte møder, hvor Mia Maids og M-mænd — Gleanerpigernes program vil blive diskuteret.

kl. 15,15—15,45: Diskussion over Fireside-møderne.

- a. Foreslåede programmer (mød med gode forslag over de Fireside-møder, De har afholdt).
- b. Problemer.

kl. 15,45—16,00: Afsluttende bemærkninger.

Om aftenen,

kl. 20,00: Fremførelser af skuespil og musikunderholdning.

- a. Tre (3) eenakts skuespil.
- b. Særlige musiknumre.

Billet: 1,00 kr.

Søndag den 1. juli:

Morgen- og aftenmøder.

1. Ungdomskonference og vidnesbyrds møde.
2. Program bygget over det nye valgsporg.

Vi kan love Dem, at alle disse møder vil give alle de deltagende stor åndelig fremgang og være af stor interesse for alle. Vi anmoder Dem indtrængende om at være tilstede ved denne konference, og vi veed, at det vil være til stort gavn for Deres respektive grene og ungdomsforeninger og forøge disses fremgang. Der er her anledning til at se G. U. F. arbejde med medlemmer fra hele missionen.

Indkvartering:

Dersom det er muligt, bedes De indtrængende om selv at sørge for logi. Men dersom dette skulle være Dem umuligt, så bedes De skrive til hovedbestyrelsen c/o »Indkvarteringskomiteen« så hurtigt som muligt.

Vi opmuntrer Dem endnu en gang til at planlægge Deres ferie, således at De kan deltage i vor konference. Med *Deres* hjælp kan vi gøre den til et af de bedste stævner, som nogensinde er blevet afholdt i missionens historie!

*Ruth Hansen,
Richard C. Jensen,*

Ungdomsforeningernes hovedbestyrelse.

Primary

Vi ønsker at give udtryk for vor påskønnelse af alt, hvad De som funktionærer og lærere i Primary udfører for at kunne give børnene en grundvold, de trænger til for at kunne opbygge en bedre forståelse af evangeliets principper.

Det er et stort privilegium at arbejde i Primary, men det er også et stort ansvar, thi begyndelsen til vore vaner, vor tro og alt, hvad vi gør, opstår gennem vore første år. Primarybørnene trænger til kærlighed og en ganske speciel omsorg. De trænger til at have en venlig, men fast hånd til at oplære og lede dem, dersom de fuldtud skal kunne udvikle sig på bedste måde. *De* har som børnenes lærere anledning til at røre deres hjerter, til at plante troen på vor himmelske fader i deres sjæle og til at give dem en grundvold, hvorpå de kan bygge hele deres liv.

Et af Primary's hovedformål er at give børnene kendskab til Kristi liv og lærdomme, som vil kunne give dem idealer, der vil være i stand til at lede dem gennem livet.

Vi håber, at De har været i stand til at gøre brug af de forslag og forskellige former for hjælpemidler, vi har givet Dem.

Må Herren altid velsigne Dem med den forståelse og tålmodighed, som er nødvendig, når De skal undervise Primarybørnene.

*Valeen Sørensen,
Henny Holmegaard,
Hovedbestyrelsen for Primary.*

Genealogisk forening

Vi ønsker at bede søskende om at have lidt mere tålmodighed med hensyn til tilbageleveringen af de skemaer, De har indsendt til arbejde i templet. Det tager jo lang tid at få skemaerne fra København til Salt Lake City, og det tager endnu længere tid, før arbejdet på dem kan blive udført, så de kan sendes tilbage. — Der bliver udført et stort arbejde på genealogisk forenings hovedkontor i Salt Lake City, men der indsendes i tusindvis af tempelskemaer, derfor kan det godt komme til at vare længe, før Deres papirer kommer til behandling. Men dersom De synes, at De har ventet længe nok, så kan De skrive til os om det, men De bedes venligst huske at opgive Deres fulde navn og adresse, og dersom De skulle være flyttet, efter De havde sendt skemaerne afsted, så bedes De oplyse os om Deres tidligere adresse. Vi har mange skemaer liggende, hvor alt arbejdet er udført, men på grund af mangelfulde navne og adresser på indsenderen af skemaerne er det os umuligt at sende dem ud til de respektive indehavere.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse,
*Ida P. Lübbers,
Inger Pedersen.*

Hvad er ægteskabet?

Svarene:

Adventister:

„Er en guddommelig foranstaltning, som er indstiftet til menneskets gavn for dette liv, „indtil døden os skiller“. Ingen ægteskabelig forbindelse i det kommende liv.“

Baptister:

„Kun for dette liv. Det er kun i spekulationshenseende, folk taler om ægteskabelig forbindelse eller familieforhold efter døden. Tror ikke på noget sådant.“

Jesu Kristi kirke af sidste-dages hellige:

„Anerkender ægteskabets guddommelige beskikkelse og nødvendighed. Tror på ægteskabets celestiale orden for tid og evighed; familieforbindinger, som således er oprettede, er af evig varighed.“

Den græsk-katolske kirke:

„Kun for dette liv. Der vil ikke være noget ægteskab eller familieforbinding efter dette liv.“

Englands kirke:

„Kun for dette liv. Kirken antager ikke læren om ægteskabets eller familieforbindingers uopløselighed. „Indtil døden os skiller“ er kirkens lære med hensyn til dette spørgsmål.“

Lutheraner:

„Ægteskabet er en forbindelse mellem en mand og en kvinde, der opløses ved ægtefællernes død. Forbindelsen er kun for dette liv.“

Methodister:

„Kun for dette liv. Tror ikke på noget ægteskab eller nogen familieforbinding i det kommende liv.“

Presbyterianer:

„Ægteskabets åndelige betydning vil fuldbyrdes; men ægteskabets fysiske betydning vil ophæves. En hellig opfattelse af ægteskabet antages i højere og højere grad.“

Den romersk-katolske kirke:

„Er en overenskomst og en hellig ordinance, som binder ægtefællerne til hinanden indtil døden. Ingen ægteskabelig forbindelse efter døden. Kirken tolererer ikke skilsmisser.“

Unitarer:

„Kun for dette liv; kender ikke til nogen sådan forbindelse efter dette liv.“

Til konference i Skive.

Med festspillet fra vor 100-års fest i frisk erindring følte jeg mig hensat langt tilbage i tiden, da jeg for et par søndage siden begav mig til søndagsskole i Skive. Vi gik gennem den lille, kønne by fra hotellet til stedet, hvor mødet skulle afholdes. Over en gård og op ad en meget stejl og smal trappe nåede vi til salen. Det var et ret langt, smalt værelse med en meget smuk kakkelovn, som gav behagelig varme, og missionærens hjertelige velkomst gav os en følelse af, at vi virkelig var velkomne.

Skive er kun en lille gren med en halv snes medlemmer og en del venner; men her, som i så mange andre smågrene, var der vidunderligt at være. Personlig synes jeg, at jeg sjældent kommer

i så nær kontakt med min himmelske Fader, som når jeg overværer et møde i en lille forsamling.

- Vore søskende i Skive var dejlige mennesker, jeg følte det, som de virkelig var ligeså besjælede af ildhu, som de første sidste dages hellige var det. Dermed være ikke sagt, at jeg ikke mener, at også andre er det, men de primitive forhold, hvorunder disse små grene arbejder, giver det hele et andet skær.

Vi havde både ved søndagsskolen og ved aftenmødet lejlighed til at høre fra de lokale søskende, og deres vidnesbyrd kunne kun bestyrke vore egne. Og ikke børnene at forglemme, de udfyldte den første halvdel af programmet om formiddagen, og hvor var de kære og frimodige. Vi kunne rigtig se, hvor meget deres lærerinde havde lagt i sit arbejde med dem. Ligeledes steg vor beundring for vore unge missionærer, som uden betænkelighed tager arbejdet op rundt omkring i landet — ofte har de vanskeligheden med sproget at slås med — de gør i sandhed et stort arbejde, som vi ikke kan takke dem nok for, og netop derfor skylder vi dem at gøre vort bedste for ikke at modarbejde det, de søger at bibringe folk.

Jeg vil gerne opfordre alle søskende, som får en lejlighed til at aflægge de små grene et besøg — gør det. Ikke blot gør De Dem selv en stor glæde derved, men De styrker de små menigheder ved at komme, glæder dem ved at kunne fortælle lidt nyt her fra byen, give nye impulser, kort sagt, gøre en kærlighedsgerning ved at besøge vore søskende ude i landet.

Str. *Irma Petersen*,
København.

Referater fra grenskonferencerne.

København, 10. og 11. februar.

Lørdag aften kl. 19,30 afholdtes i forbindelse med grenskonferencen en fest til fordel for grenens budgetfond. Søndag formiddag afholdtes søndagsskole, hvortil der var mødt 168. Såvel børn som voksne deltog på programmet med sang og tale, og mange lokale søskende fik anledning til at aflægge deres vidnesbyrd for forsamlingen. Søndag aften kl. 19,00 begyndte konferencens egentlige hovedmøde, som blev overværet af ca. 200. Aftenens taler omhandlede konferencens emne: »Enhver, hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget; og hvem meget er betroet, af ham skal man forlange mere.« (Lukas, 12: 48.) Grenens sangkor under ledelse af str. Ida P. Lübbers medvirkede ved dette møde med flere af Kirkens smukke sange.

Kolding, 10. og 11. februar.

Lørdag aften indledtes grenens konference med en koncert af Esbjerg grens sangkor, som sang meget smukt til glæde for de 82 tilstedeværende. Søndag formiddag afholdtes kl. 10,00 søndagsskole, som blev en dejlig oplevelse for alle 34 søskende og venner, hvoraf 22 var børn. Aftenmødet kl. 19,30 blev besøgt af 22. Blandt dette mødes talere var br. Marius Mogensen, som talte om Mormon's bog og det vidunderlige vidnesbyrd, denne bog havde bragt ham, samt om omvendelsens vidunderlige princip.

Herning, 10. og 11. februar.

Konferencen indledtes med en festmiddag for alle grenens medlemmer. Middagen var arrangeret af Kvindelig hjælpeforening, og missionspræsidenten og distriktspræsidenten deltog til grenens store glæde i middagen og ligeledes i alle søndagens møder. Søndagens møder begyndte med et velfærdsmøde kl. 9,15, og kl. 10,30 afholdtes det første søndagsskolemøde i Herning i flere år. Kl. 14,00 afholdes et nadvermøde med 46 tilstede. Århus sangkor var kommet tilstede for at medvirke ved grensmøderne. Kl. 18,30 afholdtes et møde for grensforstanderen og præstedømmet, som var under ledelse af distriktspræsidenten. Ældste Lynn Wilkes blev med tak afløst fra sit embede som grensforstander, og ældste Werner S. Rønne blev indsat i dette embede. Som afslutning paa konferencen blev der afholdt et Fireside-møde i et af medlemmernes hjem, hvor søskende fejrede afslutningen på en vidunderlig dag.

Nyborg, 18. februar.

Medlemmer af Nyborg gren fremførte søndag formiddag ved grenens møde et meget fint program som indledning til grenens konference. Der var til dette møde mødt 20 søskende og venner. Alle grenens medlemmer var søndag eftermiddag inviteret til middag hos br. og str. Nielsen. Søndag aften var mødesalen fyldt til trængsel, idet 61 var mødt til dette møde, som blev vidunderligt og uforglemmeligt. Odense grens sangkor var rejst til Nyborg for at synge under ledelse af ældste Gilbert Stevensen og med ældste Richard A. Parker som pianist.

Randers, 17. og 18. februar.

Lørdag aften afholdtes i forbindelse med grenskonferencen en fest, hvortil 75 søskende og venner var mødt op. Der forevistes film, og der var boder, hvor man kunne købe forfriskninger. Festen afholdtes til fordel for grenens budgetfond. — Søndagssko-

lemødet blev besøgt af ialt 60, og aftenmødet af ca. 50. Der var ved begge disse møder en vidunderlig ånd tilstede, og der fremførtes udmærkede programmer, hvoraf en del var overladt til grenens sangkor.

Ålborg, 17. og 18. februar.

Ålborg gren havde til sin grenskonference forberedt tre møder, hvoraf det ene formede sig som en udmærket fest lørdag aften til fordel for grenens budgetfond, og de andre fandt sted søndag formiddag som et søndagsskolemøde og om aftenen som konferencens egentlige hovedmøde. Ved alle tre møder herskede en vidunderlig ånd, og konferencens emne »Du skal elske Herren din Gud med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind,« (Matthæus 22: 37.), blev behandlet på en storlået og meget smuk måde, så alle de fremmødte fik stort udbytte heraf. Søndagsskolemødet blev besøgt af 168 og søndagens aftenmøde af 144.

Esbjerg, 24. og 25. februar.

Lørdag aften blev grenskonferencen åbnet med en fest til fordel for budgetplanen. Alle tilstedeværende, ialt 110, tilbragte en dejlig aften sammen. Efter et fint og underholdende forprogram blev der lejlighed til at deltage i forskellige ting, der var arrangeret til fordel for budgetfondet, f. eks. »Fiskedam«, »Budgetbio«, salg af forfriskninger, basar, etc. Søndag morgen blev der kl. 9 afholdt et specielt møde for velfærdskomiteens bestyrelse, som alle var mødt for at modtage vejledning og gode råd. Søndagsskolen blev afholdt som sædvanlig med fin tilslutning, og alle søndagsskolens klasser og hver organisation var repræsenteret gennem mødet ved taler og sange, som altsammen blev udført til glæde for de 95 søskende og venner, som var tilstede.

Aftengudstjenesten havde ligeledes fin tilslutning, og alle de ca. 90 tilstedeværende blev gennem mødet oplyst ved taler og sang om konferencens emne, som var taget fra Paulus blev til romerne, 1: 16: »Thi jeg skammer mig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for hver den, som tror.«

Århus, 24. og 25. februar.

Lørdag aften afholdtes i forbindelse med grenskonferencen en fest, hvortil der var mødt 75 søskende og venner. Der blev serveret smørrebrød og lemonade, og programmet bestod af musikunderholdning og forskellige lege. Ved søndagsskolens møde var der mødt 119, hvoraf mange var børn, som sammen med de voksne udførte et dejligt program. Søndag aften var der til kon-

ferencemødet mødt 80. Programmet bestod af flere udmærkede taler, og koret deltog med nogle af vore smukke sange. Efter mødet udtrykte mange af de tilstedeværende deres glæde over denne konference, som havde været en dejlig oplevelse for grenens medlemmer og venner.

Skive, 24. og 25. februar.

Skive gren åbnede sin konference lørdag aften med en filmforevisning af br. Harry Petersen fra København, som viste sin farvefilm fra Amerika. Søndagsskolen mødte med et udmærket og veltilrettelagt program, hvor mange af de 40 tilstedeværende fik anledning til at deltage. Ved aftenmødet søndag aften, hvortil der var mødt 41 medlemmer og venner, blev der givet nogle vidunderlige taler og aflagt mange smukke vidnesbyrd.

I forbindelse med alle grenskonferencer, som blev afholdt i den danske mission, blev der ligeledes afholdt møder med grensforstanderskaberne, velfærdskomiteerne og præstedømmet. Ved hvert af disse møder var distriktspræsidenten og et medlem af missionens præsidentskab tilstede.

Fra missionsmarken

Fastelavnsfest i Esbjerg gren.

Den 3. februar afholdt G. U. F. en fastelavnsfest med ca. 70 tilstedeværende. Der blev slået katten af tønden og leget aftenen igennem, og som slut på programmet blev der serveret boller og saftvand.

Guðrun Pedersen.

Nyt fra Silkeborg.

Nu har Silkeborg gren fået egen sal! Ved indvielsesfesten, som fandt sted den 23. februar, var der 53 søskende og venner tilstede. Ungdomsforeningen havde fået overladt aftenens program, hvorved flere af grenens medlemmer medvirkede. Efter underholdningen blev der serveret forfriskninger, og alle havde moret sig dejligt og tilbragt en vellykket aften sammen.

Leo Jensen.

Odense-nyheder.

Vi her i Odense gren har tilbragt mange glade timer sammen i løbet af februar måned. Vi begyndte med en fastelavnsfest, som

blev afholdt af grenens sangkor. Det blev en munter fest, hvor vi slog katten af tønden, legede, sang og spiste. De næste to arrangementer var under ledelse af G. U. F. Først afholdtes der en rekreationsaften, hvor programmet hed »Danmarks radio, København-Kalundborg«. Det formede sig som et »heldags« radio-program i forkortet form, som blev indspillet på stålbånd af nogle af ungdomsforeningens medlemmer. Det næste arrangement formede sig som en udflugt lørdag eftermiddag. Det blev en terræntur i Odenses omegn, hvor der var udlagt poster og opgaver langs ruten. Da begge hold havde løst deres opgaver, vendte de ved 18-tiden tilbage til Kirken, hvor der blev serveret æbleskiver, hvorefter alle turens deltagere gik i biografen for at se en meget interessant rejsefilm.

Der var ved alle grenens arrangementer stor tilslutning, og der ligger mange nye og dejlige oplevelser og venter på grenens medlemmer og venner i de kommende måneder.

Mille Scharling Rasmussen.

Fra Randers.

G. U. F. i Århus og G. U. F. i Randers afholdt den 3. marts en bordtennisturnering i Randers. Der deltog 3 damer og 3 herrer fra begge grene, og resultatet blev 6—3 til Århus. Spillerne tilbragte en hyggelig aften sammen, og Århus inviterede Randers til en revanchekamp senere.

Jens Peder Damgaard Sørensen.

D Å B

KØBENHAVN:

4. marts:

Karen Margrete Petersen, døbt af ældste Knud Hentzen, håndspåleggelse af ældste Harry Petersen.

Georg Walter W. Knudsen, døbt af ældste Verl H. Petersen, håndspåleggelse af samme.

ÅLBORG:

6. januar:

Maren Kristine Andersen Jensen Damgaard, døbt af ældste Allyn R. Mahoney, håndspåleggelse af samme.

ÅRHUS:

20. februar:

Mersa Bøttker Petersen, døbt

af ældste Carl M. Simonsen, håndspåleggelse af samme.

Erik Hoffmann Pedersen, døbt af ældste Carl M. Simonsen, håndspåleggelse af samme.

Leif Soele, døbt af ældste Carl M. Simonsen, håndspåleggelse af samme.

Svend Aage Soele, døbt af ældste Carl M. Simonsen, håndspåleggelse af samme.

Astrid Mary Sørensen Soele, døbt af ældste Carl M. Simonsen, håndspåleggelse af ældste Arthur V. Haun.

John Soele, døbt af ældste Carl M. Simonsen, håndspåbyggelse af ældste Arthur V. Haun.

Anne Marie Christiansen Hoffmann Pedersen, døbt af ældste Carl M. Simonsen, håndspåbyggelse af ældste Arthur V. Haun.

3. marts:

Lisbeth Møller, døbt af ældste F. Boyd Russell, håndspåbyggelse den 4. marts af samme.

Merete Møller, døbt af ældste Don L. Christensen, håndspåbyggelse den 4. marts af samme.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

København: Den 24. februar blev Svend A. Brendstrup og Martha Christa Dietz Brendstrups lille søn velsignet af ældste Dan W. Andersen og givet navnet Henning Brendstrup.

Ålborg: Den 7. januar blev Robert H. Røgilds og Christa H. Madsen Røgilds' to børn, Poul Søren Røgilds og Jonna Røgilds, velsignede af henholdsvis ældste Henry Løjborg og ældste Stant Johnson.

Århus: Den 4. februar blev Ejnar Sørensen og Dorthe Kirstine Hviid Sørensens lille datter, Inger Kartrine Sørensen, velsignet af ældste Lynn Wilkes.

Den 4. marts blev Aage Edwart Eggertsen og Margit Madsen Eggertsens to sønner, John Michael Vesterskov Eggertsen og Arly Aage Vesterskov Eggertsen, begge velsignede af ældste Richard A. Rasmussen.

Ordinationer:

Århus: 16. januar: Johannes Mikael Jørgensen ordineret til diakon af ældste Aage Pedersen.

5. februar: Aksel Hilbert Nøhr ordineret til præst af ældste Vilhelm Poulsen.

Finn Arendt Thomsen ordineret til lærer af præst Aksel Hilbert Nøhr.

11. februar: Werner Sigfred Rønne ordineret til ældste af missionspræsident Edward H. Sørensen.

5. marts: Leif Poul Daniel Gudmonsens ordineret til lærer af ældste N. P. Thomassen.

Fødselsdag:

København: Den 29. april fylder broder Frants Oskar Nielsen 70 år, og vi vil herved ønske broder Nielsen rigtig hjertelig til lykke på dagen!

Emigrationer:

København: Den 21. februar emigrerede str. Grethe Borly til Salt Lake City, Utah.

Esbjerg: Den 6. januar emigrerede følgende søskende til Fallon, Nevada: Knud Carl Johan Høgbjerg, Louise Burchall H. Høgbjerg, Elisabeth Høgbjerg og Marianne Høgbjerg.

Dødsfald:

Ålborg: Den 14. januar døde søster Aldine Marie Jensen Nielsen i en alder af 72 år. Æret være søster Niensens minde!

Den 30. januar døde søster Pouline Frederikke Nielsen, 71 år gammel. Æret være søster Niensens minde!

Vi beklager, at vi først nu har fået meddelelse om følgende to dødsfald:

Den 18. november 1950 døde søster Else Rigmor Corneliussen Wagner efter et langt og smertefuldt sygeleje. Søster Wagner var ved sin død kun 41 år gammel. Æret være hendes minde!

Den 16. december 1950 døde broder Oluf Vitalus Thomsen. Broder Thomsen var født i Nørre Uttrup den 28. april 1881 og havde været et trofast medlem i Kirken i 37 år. Han var en venlig og stille mand, havde altid et venligt smil på læberne. I mange år stod han og passede døren under gudstjenesten i Ålborg gren. Han bestræbte sig for at leve et liv, som var en sidste dages hellig værdig. Æret være broder Thomsens minde!

Århus: Den 31. december 1950 døde søster Maren Nielsen Lund, 86 år gammel. Æret være søster Lunds minde!

Den 23. februar døde søster Marthine K. Petersen Rasmussen i en alder af 71 år. Æret være søster Rasmussens minde!

Den 25. februar døde broder Lauritz Christensen Brunn, 62 år gammel. Æret være broder Brunns minde!

Missionærankomster:

Den 26. februar ankom følgende missionærer til den danske mission:

Francille B. Hansen, Sandy, Utah, beskikket til at arbejde i København. Burgess G. Gudmundson, Santa Monica, Kalifornien, beskikket til at arbejde i Skive. Kenneth I. Johnson, Maywood, Kalifornien, beskikket til at arbejde i København. Arden A. Vance, Tooele, Utah, beskikket til at arbejde i Horsens. Ted James Mortensen, Rexburg, Idaho, beskikket til at arbejde i Horsens. Reed L. Shepherd, Spanish Fork, Utah, beskikket til at arbejde i Frederikshavn. Paul W. Poppe, San Francisco, Kalifornien, beskikket til at arbejde i Roskilde.

Den 3. marts ankom følgende missionærer til den danske mission:

Creed L. Mortensen, Sugar City, Idaho, beskikket til at arbejde i Odense. Calvin B. Anderson, Grantsville, Utah, beskikket til at arbejde i Odense. Larry D. Slaughter, Bakersfield, Kalifornien, beskikket til at arbejde i København. Glenn G. Vincent, Spanish Fork, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Vi byder disse nye missionærer velkommen til deres arbejde i den danske mission!

Missionærflyttelser:

Den 19. februar: Joseph R. Nelson fra Ålborg til København. Frank Jørgensen fra København til Ålborg.

Den 1. marts: William O. Lund fra Frederikshavn til Skive. Thydias Hansen fra Horsens til Ålborg. Cecil Hopkins fra Horsens til Århus. Jayson B. Sørensen fra Roskilde til København. Nelson Lindhart fra Odense til Middelfart. Poul Hansen fra Middelfart til Odense.

Den 6. marts: Gerald J. Bjarnson fra Helsingør til Esbjerg. Douglas L. Andrus fra Nyborg til Helsingør. Joseph Fife fra Odense til Nyborg.

Den 12. marts: Stant S. Johnson fra Ålborg til Vejle. Jay C. Mortensen fra Vejle til Ålborg.

Den 15. marts: Milo L. Price fra Esbjerg til København.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderligt afløst fra deres arbejde i den danske mission:

Den 20. februar: Roger L. Olsen efter sidst at have arbejdet i København.

Den 26. februar: Mathilde og Carl M. Simonsen efter sidst at have arbejdet i Århus.

Den 1. marts: Benjamin Andersen efter sidst at have arbejdet i Århus.

Den 11. marts: Clyde B. Christensen efter sidst at have arbejdet i Ålborg.

Den 12. marts: Earl L. Clark efter sidst at have arbejdet i København.

